



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bibliotheca Rhetorum

In quo Causae Forenses, Liber Epistolarum, Liber Fabularum, Et
Oratiunculæ

Le Jay, Gabriel François

Ingolstadij, 1726

Alia, cùm propugnator Theses dedicâset Illustriss. Ecclesiæ Principi Franc.
de Clermont &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71049](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71049)

varia occurrant loca, quæ fortitudinem pariter ac vigilantiam propugnatoris requirant, multiplices aditus pervii & ad idoneam defensionem minus bene comparati, fallaces hostium doli fraudesque prudenter declinandæ; ratum est præstare me dignum expectatione vestrà pugilem, & quam olim in defendendâ patriâ non ignavi bellatoris laudem consecutus sum, eandem in tuendis rebus Philosophicis famam vestro iudicio promereri.

A L I A.

*Cum Propugnator Theses suas dedicasset
Illustrissimo Ecclesiæ Principi Francisco
De Clermont de Tonnerre, Episcopo Lingonensi ac Pari Francia.*

A Spiranti mihi ad Philosophiæ Lauream, Illustrissime Ecclesiæ Princeps, quod mihi felicius augurium contingat, quàm tuis sub auspiciis descendere contentionis in arenam, & tam potentis Patroni clientelâ posse gloriari? Eset mihi quidem in hac ingenii eruditionisque palastrâ, quod vererer plurimum tennitatis meæ conficius, nisi vim ac fiduciam sufficeret tui Nominis auctoritas, & singularis ille, quo me resque meæ tutaris, affectus æquos ac benevolos omnium animos polliceretur.

At quas agam tibi pro tuâ humanitate gratias, qui tantus tantillum respexeris; & nihil ejusmodi promeritum hominem tam singulari beneficio prævenire non dubites? Quanquam vel in
hoc

hoc facinore tuo habes, Illustrissime Ecclesiæ Princeps, dignam beneficio, dignam te ipso mercedem ac gloriam; & quod videri fortasse possim meruisse minùs tam dulce præsidium, eò & tibi gloriosum est magis idipsum liberaliter impertiri. Ecquid enim est, quo magni viri se commendent illustriùs, quàm dum amant identidem oblivisci dignitatis suæ, ut se minimis impendant affatim, & in benemerendo voluptatem ac gratiam aucupentur? Hæc tua laus tibi singularis ac propria, cujus in partem venire nemo confidat; quam nec Majoribus debeas acceptam; quam & illi, quibuscumque nobilitatis & rerum præclarè gestarum ornamentis potiorem arbitrentur, & tibi, si viverent, fortè invident.

Nórunt quidem omnes, Ecclesiæ Princeps Illustrissime, quot abhinc sæculis deducas generis amplitudinem, quàm insigne titulis & conspicuum honoribus nomen geras, quantam Majorum gloriam tibi gratuleris: rémque actam agere videar, si retexere velim longam illam tot illustrium virorum seriem, qui, quantum ipsi à Gente Claromontanâ decus acceperunt, tantum eidem splendoris ac famæ suo in Religionem studio, fide in Principem, in patriam charitate rependerunt.

Testis famosus ille Aynardus Claromontanus de Cathedrâ Petri tam benemeritus, qui sub initium duodecimi sæculi Calixtum II. Pontificem Maximum per summum nefas expulsam, comparato propriis sumptibus exercitu Romanam in Sedem restituit. Cujus facti memoriam etiamnum loquuntur & toti deinceps posteritati prædicabunt Claves illæ geminæ, quas Pontificiâ cum Thiarâ Gentilitio in scuto Claromontana Domus circumfert cum hoc Leminate, *si omnes te negaverint.*

usint, ego nunquam te negabo. Testis Aynardus alter, qui Humberto Viennensi Delphino adhæsit tam constanter, ut nullis Aimonis Sabaudi conditionibus alienas in partes abstrahi sustinuerit. Neque ille tanti officii leve præmium est consecutus, qui sibi Nepotibusque suis longos per annos præmi in eâ provinciâ Imperatoris nomen ac dignitatem promeruit. Testis Philbertus ille Claromontanus, qui Carolum VIII. medios inter hostium globos ad Forum novum in Italiâ deceptum, auditâ compellantis se se Principis voce, viriliter eripuit. Testes multò plures, quos ego eo lubentiùs prætereo, quò minùs obscura sunt & eorum nomina & rectè facta, Viri primariis, cum Ecclesiæ, tum Militiæ honoribus tantâ cum laude defuncti; quibuscum initam nobilissimæ quæque in Galliâ familiæ affinitatem sibi gratulantur.

Nôrunť hæc, inquam, omnes, at minùs illud vulgatum, quod dicam, nisi apud eos, qui peculiari Superùm beneficio Pastorem facti suis id ipsum oculis quotidie usurpant. Ut penè nullo ponas in loco quidquid laudis ac gloriæ tibi à Majoribus accessit: ut decoris illius, quo fulget ipse, Ecclesiæ Princeps ac Par Franciæ, generosus contemptor, tanquam unus è multis videri gestas, ut neglectis Aulæ, cui tam gratus & acceptus fore res, illecebris, commissæ provinciæ ultrò immeris; ut non proprio, sed cum iis communi hospitio gaudeas, quos Pastoralis officii adiutores elegisti; ut iisdem instituendis atque informandis ad bonam rectâque disciplinam totus incumbas, ut eruditionis palmam feras populis mirantibus quoties aut gregem erudis, aut doctarum concertationum arbiter, quod est obscurumcúmque, illustras, quod ab intrusum, pandis, quod impeditum explicas; ut tempus omne, quod à pastorali sollicitu-

citudine reliquum est, studio impendas sedulus, & in absolvendo egregio illo ac laborioso prorsus opere, quod in Concilia sacrâque Traditionem incredibili eruditorum omnium gaudio & expectatione moliris, jam pridem strenuè colloces; ut invisus nulli, nemini non gratiosus omnium existimatione & amoribus perfruaris!

Sed quò me studium tui, præposterum fortè, quantumvis ardens ac sincerum rapit; ut tibi unus non amicus fiam, dum hæc palàm commemoro, quæ clam esse modestia tua frustra voluerit. Abstineo tamen pluribus, Ecclesiæ Princeps Illustrissime, ne Patrocinii tui, ultrò quod offers, ne benevolentia tuæ, quam impensius ambio, fructu videar excidisse.

PROLUSIONES

Ad ineundum certamen Philosophicum.

Pro Thesi D. Guillelmi Briçonnet.

INvitus à te tam humaniter, ut cæteris aperirem disputandi contra te viam, unum poteram subvereri, ne, cum illis in promptu sit, de te quid sentiant, palàm & apertè citràque invidiam omnem aperire; mihi propter veterem necessitudinem, quam assentationi proximam vulgò jaçitant, gestientis animi sensus efferre in medium non liceret.

Verùm abundè provisum est timorì nostro, dum eam fecisti existimationem tui, quæ nemini obscura sit. Nòrunt quippe omnes sagacitate.